

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«19» грудня 2024 року

Старший слідчий 4 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України старший лейтенант юстиції Коваль Юлія Андріївна, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені 25.08.2024 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22024050000002665, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 2, 36, 40, 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИЛА:

Кіма Олексія Ростиславовича (рос. *Кима Алексея Ростиславовича*), 21.09.1958 року народження, уродженця станиці Безрічна Олов'янинського району Читинської області РРФСР, громадянина Російської Федерації, зареєстрованого за адресою: Російська Федерація, м. Москва, проспект Вернадського, буд. 25, кв. 70, проживаючого за адресою: Російська Федерація, м. Москва, проїзд Подколокольний, буд. 16/2, корп. 1, кв. 45,

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України, тобто у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб;

- ч. 2 ст. 438 КК України, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також віданні наказу про вчинення таких дій, поєднаних з умисним вбивством.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України у вчиненні якого підозрюється Кім О.Р.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Російська Радянська Федеративна Соціалістична Республіка (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Крім того, бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави кваліфікується як акт агресії, незалежно від оголошення війни.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Агресивна війна є злочином проти міжнародного миру і тягне за собою міжнародну відповідальність відповідно до пункту 2 статті 5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 3314 (XXIX).

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація (далі – РФ), Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до Закону України «Про оборону» підрозділ збройних сил іншої держави - військово формування іноземної держави, що має постійну чи тимчасову організацію, належить до сухопутних (наземних), морських, повітряних або спеціальних військ (сил) цієї держави, оснащене легкою зброєю чи важкою бойовою технікою, яка підпадає під дію Договору про звичайні збройні сили в Європі, перебуває під командуванням особи, відповідальної перед своєю державою і законами України за поведінку своїх підлеглих, які зобов'язані дотримуватися внутрішньої дисципліни, законів України, норм міжнародного права.

Поряд з тим, президент РФ Путін В.В., а також інші представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у

зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131(XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України.

Для реалізації вищезазначеного умислу, 20 лютого 2014 року Російською Федерацією розпочато збройну агресію проти України шляхом вторгнення військовим, морським і повітряним транспортом окремих підрозділів Збройних сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ) на територію АР Крим і м. Севастополя, всупереч міжнародно-правовим зобов'язанням РФ порядку перетину державного кордону України в районі Керченської протоки та використання нею своїх військових формувань, дислокованих у Криму відповідно до Угоди між Україною і РФ про статус та умови перебування Чорноморського флоту РФ на території України від 28 травня 1997 року.

Одночасно з тим, протягом березня та квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ, представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, в яких знаходилися органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. Внаслідок чого, 7 квітня 2014 року в м. Донецьку створено терористичну організацію «донецька народна республіка», а 27 квітня 2014 року в м. Луганську – терористичну організацію «луганська народна республіка» у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і донині.

В подальшому, в ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення ЗС РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Того ж дня, близько 05 год. 10 хв. ЗС РФ, що діяли за наказом вищого військово політичного керівництва РФ, здійснено запуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах, складах, підрозділах Збройних Сил України та інших військових формувань. Після чого, тоді ж, війська РФ сухопутним шляхом зайшли на суверенну територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Вживаючи заходи з відсічі збройної агресії РФ, упродовж 2022 - 2023 років ЗСУ проводились успішні контрнаступальні дії, що дозволило звільнити з-під окупації ЗС РФ території Київської, Сумської, Чернігівської, Харківської, Миколаївської областей та окремих районів Запорізької, Херсонської, Донецької та Луганської областей.

У подальшому вищим військово-політичним керівництвом РФ для ведення агресивної війни на території України створено об'єднане угруповання військ (сил) в Україні. Керівництво вказаного міжвидового оперативно-стратегічного об'єднання безпосередньо керувало (управляло) усіма військовими підрозділами ЗС РФ, залученими у веденні бойових дій.

На початку 2023 року з метою покращення оперативно-бойової ситуації на фронті та стримування контрнаступальних дій Сил оборони України, вищим військовим керівництвом збройних сил РФ проведено організаційно-штатні зміни в командуванні оперативного угруповання військ ЗС РФ (далі - ОУВ ЗС РФ), відповідно до яких 11 січня 2023 року на посаду командувача ОУВ ЗС РФ призначено начальника Генерального Штабу ЗС РФ генерала армії Герасимова В.В., а на посаду начальника штабу-заступника командувача ОУВ ЗС РФ і одночасно на посаду керівника Центру організації вогневого та ядерного ураження ОУВ спеціальної воєнної операції призначено заступника начальника Генерального штабу Збройних сил РФ генерал-полковника Кіма О.Р., який обіймає зазначену посаду і до цього часу.

При цьому, співучасники визначили вказаним особам роль в реалізації спільного плану по захопленню території України шляхом ведення агресивних воєнних дій, направлених на припинення існування України як держави, а вони погодилися їх виконувати.

У силу займаної посади Кім О.Р. був наділений повноваженнями, що надають можливість фактично здійснювати контроль за військовими діями країни агресора, здійснював такий контроль за військовими діями країни агресора та керував ними.

На виконання спільного злочинного плану, начальник штабу-заступник командувача ОУВ ЗС РФ Кім О.Р., відповідно до покладених на нього функціональних обов'язків та службових повноважень, мав забезпечити організацію, планування та проведення бойових дій на території України, а також здійснювати ефективний контроль за воєнними діями та керувати ними.

Так, згідно ст. 10 Бойового статуту сухопутних військ ЗС РФ, управління підрозділами організується та здійснюється на основі рішення командира. Командир несе особисту відповідальність за прийняті рішення та виконання поставлених завдань.

Управління підрозділами командир здійснює особисто, через штаб, а також через заступників, помічників, начальників родів військ та служб, у тому числі з використанням автоматизованих засобів управління.

Статтею 55 Тимчасової настанови по службі штабів об'єднань Збройних сил РФ (ТНСШ) (рос. – Временное наставление по службе штабов объединений Вооруженных Сил Российской Федерации) встановлено, що управління військами організовується і здійснюється на основі рішення командувача

(командира, ред.). Командувач (командир, ред.) несе особисту відповідальність за прийняті рішення, застосування підпорядкованих військ та виконання ними поставлених завдань.

Управління військами він здійснює особисто, через штаб, а також через своїх заступників, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) і служб.

Відповідно до статей 66, 67 ТНСШ, безпосереднім організатором управління військами є начальник штабу. Питання організації його управління відображаються, зокрема, в оперативних директивах, бойових наказах та бойових розпорядженнях.

Згідно зі статтею 69 ТНСШ, начальник, здійснюючи керівництво штабом, повинен керувати плануванням операцій (виконання поставлених завдань) та координувати роботу заступників командувача, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) та служб об'єднання з питань планування вогневого та ядерної ураження, організовувати взаємодію з сусідніми об'єднаннями (з'єднаннями) та силами та засобами старшого начальника. Начальник штабу, крім того, організує роботу центру стратегічного (оперативно-стратегічного, оперативного) управління, безпосередньо організує роботу групи планування вогневого та ядерного ураження противника.

Статтею 118 ТНСШ передбачено, що будь-яке рішення командувача Об'єданого угруповання військ (сил) щодо бойового застосування підпорядкованих йому військ, приймається командувачем особисто при безпосередній участі штабу.

Відповідно до приписів статті 132 ТНСШ, план вогневого ураження противника є складовим Плану операції ОУВ, що підписуються начальником штабу ОУВ начальником оперативного управління й начальником ракетних військ і артилерії ОУВ та затверджуються командувачем ОУВ.

Згідно положень статті 129 ТНСШ, у бойовому розпорядженні, окрім іншого, зазначаються короткі висновки з оцінки противника, заходи щодо забезпечення, що виконуються на користь об'єднання (з'єднання) силами та засобами старшого начальника за етапами операції, що надаються (передаються в оперативне підпорядкування) з'єднання (частини), райони та строки їх прибуття, основні завдання щодо забезпечення операції та строки їх виконання при підготовці, у ході та після виконання поставленого завдання та термін готовності до виконання заходів щодо забезпечення.

При цьому, для виконання відведеної ролі з реалізації вищевказаного спільного плану, з 11 січня 2023 року і по даний час генерал-полковник Кім О.Р., шляхом віддання бойових наказів (директив) і розпоряджень командирам підпорядкованих йому підрозділів ОУВ ЗС РФ, які задіяні у проведенні т.зв. «спеціальної воєнної операції» на території України, організовував розроблення і затвердження замислів та рішень на ведення бойових дій, визначав потреби в засобах ураження для виконання бойових задач, погоджував зазначені бойові документи з вищим військовим командуванням ЗС РФ, здійснював координацію діями підпорядкованих йому підрозділів безпосередньо під час виконання

бойових завдань, а також контролював їх виконання з подальшою доповіддю про результати вищому військовому командуванню ЗС РФ.

Так, у вказаний період заступник начальника Генерального штабу Збройних сил РФ, за тимчасовим штатним розписом – начальник штабу-заступник командувача ОУВ ЗС РФ та одночасно керівник Центру організації вогневого та ядерного ураження ОУВ СВО генерал-полковник Кім О.Р., будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованих йому з'єднань і частин ОУВ ЗС РФ, задіяних до проведення т.зв. «СВО», та підлеглих військовослужбовців, діючи умисно, за попередньою змовою групою невстановлених слідством осіб з іншими представниками влади РФ і командування ЗС РФ, розуміючи, що посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю РФ над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, порушив принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституції України.

При цьому, з 11 січня 2023 року по теперішній час генерал-полковник Кім О.Р., перебуваючи у штабі ОУВ ЗС РФ, зокрема у м. Ростов-на-Дону РФ та інших невстановлених досудовим розслідуванням місцях на території РФ, усвідомлюючи тяжкі наслідки у вигляді загибелі і поранення великої кількості осіб, а також з метою створення непридатних умов для існування цивільного населення України та окупації її території, бажаючи настання таких наслідків, в порушення вимог ст. 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, ст. 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 51, 52, 54, 57 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, для забезпечення виконання стратегічних та оперативних завдань військово-політичного керівництва і командування ОУВ на театрах воєнних дій підпорядкованими йому з'єднаннями і частинами, віддавав підпорядкованим йому командирам підрозділів ОУВ ЗС РФ, в тому числі підрозділів ракетних військ, бойові накази і розпорядження на підготовку та здійснення агресивних воєнних дій на території України, направлених на ураження конкретних об'єктів супротивної сторони, в тому числі тих, які захищені міжнародним правом.

Таким чином, Кім О.Р. обґрунтовано підозрюється у веденні агресивної війни, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України у вчиненні якого підозрюється Кім О.Р.:

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення ЗС РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

У ході вказаної триваючої агресії РФ, їхніми збройними силами вчиняються воєнні злочини, спрямовані на знищення представників засобів масової інформації, в т.ч. іноземних інформаційних агентств, які висвітлюють злочинні дії Російської Федерації в ході ведення агресивної війни проти України.

Так, 24.08.2024 зазнала нападу група співробітників американського інформаційного агентства «Reuters News&Media Srl» (далі - Reuters), яка здійснювала журналістську діяльність на території України з початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну, що є порушенням законів та звичаїв ведення війни, передбачених міжнародними договорами та правовими актами.

Зокрема, відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Статтею 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907 (далі – Положення), забороняється будь-яким способом атакувати чи бомбардувати незахищені міста, селища, житлові будинки чи споруди.

Відповідно до статті 48 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 (далі – Додатковий протокол I), для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що

перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Згідно зі статтею 1 Додаткового протоколу I, високі Договірні Сторони зобов'язуються додержуватися цього Протоколу та забезпечувати його додержання за будь-яких обставин.

Статтею 50 Додаткового протоколу I визначено, що цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та 6 Третьої конвенції та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою. Цивільне населення складається з усіх осіб, які є цивільними особами. Присутність серед цивільного населення окремих осіб, які не підпадають під визначення цивільних осіб, не позбавляє це населення його цивільного характеру.

Відповідно до ст. 79 Додаткового протоколу I, журналісти, що перебувають у небезпечних професійних відрядженнях у районах збройного конфлікту, розглядаються як цивільні особи у значенні пункту 1 статті 50.

Нормами 9, 10 та 34 Звичаєвих норм міжнародного гуманітарного права визначено, що цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не належать до військових цілей. Цивільні об'єкти перебувають під захистом від нападів. Цивільні журналісти, що перебувають у професійних відрядженнях в районах збройного конфлікту, мають право на повагу та захист, доки вони не беруть безпосередньої участі у воєнних діях.

Відповідно до статті 51 (1) Додаткового протоколу I, цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями.

Згідно положень статті 51 (2) Додаткового протоколу I та статті 33 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи погрози насильством, які мають головною метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Згідно статті 52 (1) Додаткового протоколу I, цивільні об'єкти не повинні бути об'єктом нападу або репресалій. Цивільними об'єктами є всі ті об'єкти, які не є воєнними об'єктами, як вони визначені в пункті 2.

Відповідно до пункту 2 цієї статті Додаткового протоколу I, напади повинні суворо обмежуватися воєнними об'єктами. Що стосується об'єктів, то воєнні об'єкти обмежуються тими об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин дає явну воєнну перевагу.

У разі сумніву в тому, чи не використовується об'єкт, який звичайно призначений для цивільних цілей, наприклад, місце відправлення культу, житловий будинок чи інші житлові будови або школа, для ефективно підтримки

воєнних дій, передбачається, що такий об'єкт використовується в цивільних цілях.

Відповідно до статті 56 (3) Додаткового протоколу I, у всіх випадках цивільне населення й окремі цивільні особи продовжують користуватися правом на повний захист, що надається їм міжнародним правом, включаючи захист шляхом вжиття застережних заходів, передбачених у статті 57.

Стаття 57 (1) Додаткового протоколу I зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти.

Згідно пункту 2 указаної статті, щодо нападів вживаються такі запобіжні заходи:

а) ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення:

а.1) роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами у значенні пункті 2 статті 52, і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено;

а.2) вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму;

а.3) утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати;

б) напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати;

с) робиться ефективно завчасне попередження про напади, які можуть торкнутися цивільного населення, за винятком тих випадків, коли обставини цього не дозволяють.

У статті 85 (3) Додаткового протоколу I зазначається, що серйозними порушеннями цього Протоколу, є дії, які вчиняються навмисне на порушення відповідних положень цього Протоколу і є причиною смерті або серйозного тілесного пошкодження чи шкоди здоров'ю, зокрема, перетворення цивільного населення або окремих цивільних осіб на об'єкт нападу.

Статтею 23 (g) IV Гаазької Конвенції від 18.10.1907 про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі (далі – IV Гаазької Конвенції), крім заборон, передбачених спеціальними конвенціями, особливо забороняється знищувати або захоплювати власність ворога, крім випадків, коли таке знищення або захоплення настійно вимагається військовою необхідністю.

До виконання злочинних завдань на території України у ході ведення міжнародного збройного конфлікту вищим військово-політичним керівництвом Російської Федерації залучено у складі Збройних сил РФ ракетні підрозділи Сухопутних військ РФ, безпосереднє керівництво якими здійснює начальник Генерального штабу Збройних сил РФ, командувач ОУВ ЗС РФ генерал армії Герасимов В.В. та заступник начальника Генерального штабу Збройних сил РФ, за тимчасовим штатним розписом – начальник штабу-заступник командувача ОУВ ЗС РФ та керівник Центру організації вогневого та ядерного ураження (далі - ЦОВ та ЯУ) ОУВ спеціальної воєнної операції (далі – СВО), посадові обов'язки яких з 11 січня 2023 року виконує генерал-полковник Кім О.Р., який у своїй діяльності керується Конституцією РФ, військовими статутами Збройних сил РФ та іншими нормативно-правовими актами, в т.ч. і нормами міжнародного гуманітарного права.

Згідно ст. 10 Бойового статуту сухопутних військ ЗС РФ, управління підрозділами організується та здійснюється на основі рішення командира. Командир несе особисту відповідальність за прийняті рішення та виконання поставлених завдань. Він зобов'язаний у встановлені терміни організувати виконання завдань, поставлених старшим начальником, керувати безпосередньою підготовкою підлеглих підрозділів до дій, а також наполегливо і безперервно керувати ними, домагаючись виконання прийнятого рішення у встановлені терміни.

Управління підрозділами командир здійснює особисто, через штаб, а також через заступників, помічників, начальників родів військ та служб, у тому числі з використанням автоматизованих засобів управління.

Відповідно до приписів Дисциплінарного статуту ЗС РФ (затверджений указом президента РФ від 10.11.2007 № 1495) військова дисципліна – це суворе і точне дотримання всіма військовослужбовцями порядку та правил, встановлених федеральними конституційними законами, федеральними законами, загальновійськовими статутами ЗС РФ (далі - загальновійськові статuti), іншими нормативними правовими актами РФ та наказами.

Військова дисципліна зобов'язує кожного військовослужбовця бути вірним військовій присязі (зобов'язанню), суворо дотримуватися Конституції РФ, законів РФ та вимог загальновійськових статутів, норм міжнародного гуманітарного права відповідно до Конституції РФ.

Згідно п. 22 Статуту внутрішньої служби ЗС РФ, затвердженого указом президента РФ від 10.11.2007 №1495 (далі – Статут), Кім О.Р., будучи військовослужбовцем ЗС РФ, зобов'язаний знати і дотримуватись норм міжнародного гуманітарного права.

Відповідно до п. 24 Статуту кожний військовослужбовець, призначений на посаду, має посадові обов'язки, які визначають його повноваження, а також об'єм виконуваних ним у відповідності до займаної посади задач.

Пунктом 77 Статуту визначено, що командир (начальник) зобов'язаний безпосередньо керувати бойовою підготовкою підлеглих військовослужбовців, планувати та своєчасно ставити завдання з організації бойової підготовки. Командир (начальник), розглядаючи питання щодо застосування норм

міжнародного гуманітарного права, у разі потреби користується допомогою юридичного радника.

Статтею 55 Тимчасової настанови по службі штабів об'єднань Збройних Сил РФ (далі - ТНСШ) (рос. – Временное наставление по службе штабов объединений Вооруженных Сил Российской Федерации) встановлено, що управління військами організовується і здійснюється на основі рішення командувача (командира, ред.). Командувач (командир, ред.) несе особисту відповідальність за прийняті рішення, застосування підпорядкованих військ та виконання ними поставлених завдань.

Управління військами він здійснює особисто, через штаб, а також, у тому числі, через своїх заступників, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) і служб.

Відповідно до статей 66, 67 ТНСШ, безпосереднім організатором управління військами є начальник штабу. Питання організації його управління відображаються, зокрема, в оперативних директивах, бойових наказах та бойових розпорядженнях.

Згідно зі статтею 69 ТНСШ, начальник, здійснюючи керівництво штабом, повинен керувати плануванням операцій (виконання поставлених завдань) та координувати роботу заступників командувача, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) та служб об'єднання з питань планування вогневого та ядерної ураження, організувати взаємодію з сусідніми об'єднаннями (з'єднаннями) та силами та засобами старшого начальника. Начальник штабу, крім того, організує роботу центру стратегічного (оперативно-стратегічного, оперативного) управління, безпосередньо організує роботу групи планування вогневого та ядерного ураження противника.

Статтею 118 ТНСШ передбачено, що будь-яке рішення командувача Об'єданого угруповання військ (сил) щодо бойового застосування підпорядкованих йому військ, приймається командувачем особисто при безпосередній участі штабу, який станом на 24.08.2024 очолював Кім О.Р.

Відповідно до приписів статті 132 ТНСШ, план вогневого ураження противника є складовим Плану операції ОУВ, що підписуються начальником штабу ОУВ начальником оперативного управління й начальником ракетних військ і артилерії ОУВ та затверджуються командувачем ОУВ.

Згідно до положень статті 129 ТНСШ, у бойовому розпорядженні, окрім іншого, зазначаються короткі висновки з оцінки противника, заходи щодо забезпечення, що виконуються на користь об'єднання (з'єднання) силами та засобами старшого начальника за етапами операції, що надаються (передаються в оперативне підпорядкування) з'єднання (частини), райони та строки їх прибуття, основні завдання щодо забезпечення операції та строки їх виконання при підготовці, у ході та після виконання поставленого завдання та термін готовності до виконання заходів щодо забезпечення.

Отже, відповідно до своїх посадових обов'язків, Бойового статуту сухопутних військ ЗС РФ, Дисциплінарного статуту ЗС РФ та Статуту внутрішньої служби ЗС РФ та ТНСШ Кім О.Р., як начальник штабу - заступник командувача об'єданого угруповання військ (сил) Збройних сил РФ та керівник

Центру організації вогневого та ядерного ураження (ЦОВ та ЯУ) ОУВ СВО, наділений повноваженнями щодо забезпечення виконання стратегічних і оперативних завдань військово-політичного керівництва і командування ОУВ на театрах воєнних дій підпорядкованими йому з'єднаннями і частинами, віддання наказів ввіреном йому бойовим підрозділам на ураження конкретних об'єктів супротивної сторони у воєнному конфлікті.

Крім того, в силу своєї посади останній обізнаний із нормами міжнародного гуманітарного права і тим фактом, що відповідно до міжнародних зобов'язань РФ та внутрішніх нормативних-правових документів він повинен дотримуватися міжнародного гуманітарного права, зокрема, перед відданням наказу на вогневе ураження.

В період з 21 по 24 серпня 2024 року начальник штабу - заступник командувача об'єданого угруповання військ (сил) Збройних сил РФ та одночасно керівник ЦОВ та ЯУ ОУВ СВО Кім О.Р., перебуваючи у місті Ростов-на-Дону РФ, будучи обізнаними про характер цілі, яка підлягала вогневому ураженню, з метою фізичного знищення цивільних осіб, а саме журналістів міжнародного інформаційного агентства «Reuters», які не були комбатантами, організував розроблення і затвердження замислу та рішення на здійснення ракетного удару по готелю-ресторану «Сапфір» у місті Краматорськ Донецької області по вулиці Лікарняна (попередня назва – Лікарська), 35-А, в якому вони проживали.

У подальшому, у невстановлений досудовим слідством час, але не пізніше 22 год. 30 хв. 24.08.2024 начальник штабу - заступник командувача ОУВ Збройних сил РФ генерал-полковник Кім О.Р., діючи всупереч вищевказаним міжнародним нормам, які РФ ратифікувала та зобов'язалася виконувати, з мотивів здійснення умисного вбивства співробітників міжнародного інформаційного агентства «Reuters», яке здійснювало журналістську діяльність на території України, маючи вихідні розвідувальні дані про їх тимчасове місце проживання в місті Краматорськ Донецької області та усвідомлюючи, що вказані особи є цивільними особами та не беруть участі в збройному конфлікті, передбачаючи настання тяжких наслідків, за відсутності крайньої військової необхідності, умисно, за невстановлених слідством обставин, маючи відповідно до своїх посадових обов'язків повноваження щодо застосування оперативно-тактичних ракетних комплексів (далі – ОТРК), прийняв рішення на бойове застосування підпорядкованого йому підрозділу ракетних військ, визначив потребу в засобах ураження для виконання бойової задачі, спланував час та дату нанесення ракетного удару, підписав бойове розпорядження та віддав наказ ввіреному йому ракетному підрозділу ЗС РФ на ураження цивільного об'єкту - готелю-ресторану «Сапфір» у місті Краматорськ Донецької області по вулиці Лікарняна (попередня назва – Лікарська), 35-А, в якому проживали вказані особи та які перебували під захистом міжнародного права.

24.08.2024 у період з 22 год. 30 хв. по 22 год. 35 год. невстановленим ракетним підрозділом об'єданого угруповання військ (сил) ЗС РФ, на виконання злочинного наказу начальника штабу - заступника командувача ОУВ збройних сил РФ генерал-полковника Кіма О.Р., зі стартової позиції в районі

населеного пункту Таврічеській Некліновського району Ростовської області РФ здійснено пуск та нанесено вогневе ураження балістичною ракетою 9М723 з ОТРК «Іскандер» по приміщенню готелю-ресторану «Сапфір» у місті Краматорськ Донецької області по вулиці Лікарняна (попередня назва – Лікарська), буд. 35-А.

Унаслідок реалізації злочинного умислу Кіма О.Р., спрямованого на умисне вбивство співробітників міжнародного інформаційного агентства «Reuters», вогневе ураження призвело до руйнування готелю-ресторану «Сапфір», загибель 1 співробітника міжнародного інформаційного агентства «Reuters», отримання тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості 5 працівниками цього ж агентства та 5 цивільними особами.

За вказаних обставин, начальник штабу - заступник командувача Об'єднаного угруповання військ ЗС РФ генерал-полковник Кім Олексій Ростиславович умисно порушив норми статей 1, 48, 50, 51 (1), 51 (2), 52 (1), 52 (2), 56 (3), 57 (1), 57 (2), 79 (1), 85 (3) Додаткового протоколу I, статті 25 Положення, статті 23 (g) IV Гаазької Конвенції.

Таким чином, Кім О.Р. обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а також відданні наказу про вчинення таких дій, поєднаних з умисним вбивством, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України.

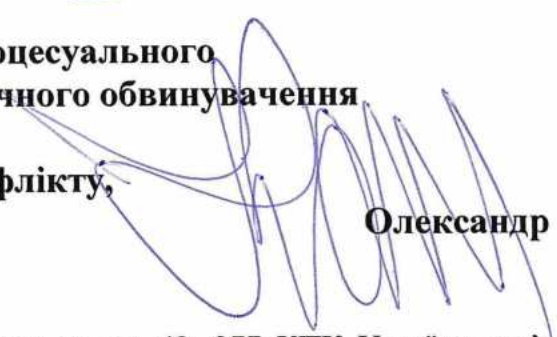
**Старший слідчий 4 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
старший лейтенант юстиції**

Юлія КОВАЛЬ

«ПОГОДЖЕНО»

**Прокурор 5 відділу управління процесуального керівництва та підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
Офісу Генерального прокурора**

Олександр КУКСА

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави

у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хв. «__» _____ 2024 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий 4 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

старший лейтенант юстиції

Юлія КОВАЛЬ